

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **D. S.**, zast. Mgr. Evou Holou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-917/ZA-ZA11-P07-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2026, č. j. 2 Az 6/2026-41,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2026, č. j. 2 Az 6/2026-41, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-917/ZA-ZA11-P07-2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši **10.140 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně advokátky Mgr. Evy Holé, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-917/ZA-ZA11-P07-2024, žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 7. 2026, č. j. 2 Az 6/2026-41, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost.

[4] V ní stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil intenzitu projevu její sexuální orientace, když vycházel jen z toho, že ji veřejně nemanifestovala dostatečně intenzivně, přičemž nevzal v úvahu její nízký věk v době života v zemi původu a bezpečnostní důvody, proč byla ve svých projevech zdrženlivá. Dále nehodnotil její situaci prospektivně, tedy jak by žila svůj život po návratu do země původu jako dospělá žena, která chce založit rodinu. Rovněž nesprávně dovodil, že v České republice neusilovala o partnerské vztahy, přestože v řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdila opak. Zároveň nevyhodnotil důkazy o jejím předchozím partnerském vztahu, které byly součástí žaloby.

[5] Stěžovatelka vytkla městskému soudu přikládání významu skutečnosti, že v zemi původu nenavštěvovala LGBT+ kluby a neužívala seznamovací aplikace. Dále městský soud nesprávně vyhodnotil její zapojení do LGBT+ komunity jako málo intenzivní a založil své závěry na stereotypních představách o tom, jak se lidé v ní mají veřejně projevovat. Sám přitom nevysvětlil, jaká míra veřejného projevu by již byla dostatečná pro vznik azylově relevantního rizika. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na to, že její instagramový účet je veřejně přístupný, je na něm identifikovatelná a na něm se nacházejí fotografie s její bývalou přítelkyní i fotografie z LGBT+ akcí. Městský soud přitom převzal toliko závěry žalovaného, že tento účet neobsahuje relevantní obsah a stěžovatelka není identifikovatelná.

[6] Městský soud podle stěžovatelky pracoval se zprávami o zemi původu selektivním způsobem. Zdůraznil relativně příznivější podmínky ve větších městech jako Moskva a Petrohrad, avšak pominul informace o represích, autocenzuře, policejních raziích a diskriminaci LGBT+ osob. Stěžovatelka přitom poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu Ruské federace z listopadu roku 2023 označující LGBT+ hnutí za extrémistické, na zhoršení situace LGBT+ osob v Rusku a na nové případy trestních postihů v letech 2025 i 2026.

[7] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že její politické aktivity byly nevýznamné. Městský soud přitom opomenul zabývat se důkazy o účasti na akcích na podporu Alexeje Navalného i demonstracích na podporu Běloruska, jakož i příspěvky a fotografiemi s protivládními a protiválečnými slogany a účastí na Prague Pride s transparenty obsahujícími protirežimní hesla. Městský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, že na sociálních sítích nejsou doloženy její protirežimní postoje, přestože takové materiály byly ve spise založeny.

[8] Stěžovatelka také namítla, že městský soud oba azylově relevantní důvody hodnotil izolovaně, nikoli kumulativně. Právě kombinace její sexuální orientace a jejích protirežimních postojů přitom zvyšuje riziko pronásledování v zemi původu.

[9] Podle další stížnostní námitky městský soud žádným způsobem nezkoumal dostupnost vnitřní ochrany, tedy zda by jí v zemi původu byla poskytnuta ochrana před útoky či diskriminací ze strany soukromých osob, případně zda jsou ruské státní orgány schopny či ochotny LGBT+ osoby chránit. Přitom nebylo možné učinit úsudek, že jí pronásledování nehrozí, pokud tato otázka nebyla posouzena. V této části je tedy podle stěžovatelky napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[10] Nakonec stěžovatelka namítla, že ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany městský soud nepřípustně vycházel z toho, že v minulosti v zemi původu problémy neměla. Přitom neposoudil, zda jí v budoucnu hrozí například riziko nelidského či ponižujícího zacházení jako LGBT+ osobě. Zároveň opomněl zabývat se otázkou ochrany před jednáním nestátních aktérů.

[11] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka ze země původu nevycestovala z azylově relevantních důvodů, ale za účelem získání evropského vzdělání. Ačkoliv žalovaný uznává, že situace ohledně LGBT+ v Ruské federaci je složitá, neznamená to nutnost automatického udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka neprokázala, že její individuální případ by zakládal relevantní riziko pronásledování. Městský soud přitom v této souvislosti zohlednil i její nízký věk. Žalovaný dále nesouhlasí, že by městský soud požadoval po stěžovatelce, aby svoji sexualitu skrývala. Po přihlédnutí k pravděpodobnosti represe v případě stěžovatelky žalovaný konstatuje, že závěr o neudělení mezinárodní ochrany je v souladu s platnou legislativou. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl jako nedůvodnou, případně odmítl jako nepřijatelnou.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl jako nepřijatelnou.

[14] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[15] Kasační stížnost je přijatelná, neboť městský soud z níže uvedených důvodů rozhodl v rozporu s obsahem správního spisu a relevantní judikaturou, která byla shrnuta především v rozsudku ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48, v němž Nejvyšší správní soud ve

skutkově obdobné věci ruské státní příslušnice s homosexuální orientací a protirežimními postoji dospěl k závěru o nutnosti jí udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Z tohoto judikátu vychází Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci, neboť neshledává žádný důvod se od něho odchýlit za situace, kdy v obou případech byly uplatněny stejné azylové důvody, byť ve věci pátého senátu byly patrné v o něco vyšší intenzitě.

[16] Proto Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Nejprve se však Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť jen přezkoumatelný rozsudek krajského (městského) soudu je způsobilý pro jeho věcný přezkum (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že se městský soud nezabýval její žalobní námitkou týkající se absence posouzení dostupnosti vnitřní ochrany v zemi původu v rozhodnutí žalovaného.

[18] Nejvyšší správní soud stěžovatelce přisvědčil, že městský soud se zmíněným žalobním bodem v napadeném rozsudku nezabýval. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že krajský (městský) soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, bod 29). Také podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva soudy mají povinnost odpovědět především na klíčové a důležité argumenty procesních stran (srov. rozsudek ze dne 22. 2. 2007 ve věci *Krasulya proti Rusku*, č. 12365/03, bod 50). Přestože lze vytknout městskému soudu, že zmíněný žalobní bod nevypořádal, nelze jej považovat za klíčový v nyní posuzované věci. Navíc stěžovatelka v žalobě namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu absence posouzení dostupnosti vnitřní ochrany před pronásledováním nestátními aktéry, avšak ze správního spisu nevyplynulo, že by v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdila odůvodněný strach z pronásledování právě ze strany takových osob. Podle Nejvyššího správního soudu tedy uvedený nedostatek odůvodnění rozsudku městského soudu nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

[19] Nejvyšší správní soud se proto ke zbývajícím kasačním námitkám zabýval správností závěru žalovaného a městského soudu o nesplnění podmínek pro udělení azylu stěžovatelce.

[20] Podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ve znění účinném do 11. 6. 2026, *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

[21] Citované ustanovení pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť taková skutečnost je velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu. V každém případě je však zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard

přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, avšak rozhodně nemusí dosahovat či přesahovat poloviční výše (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112).

[22] Pronásledování je pak v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném do 11. 6. 2026, definováno jako *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom toto ustanovení vykládá v souladu s čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), který v prvním odstavci stanoví podrobnější definici pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-28) tak, že se jím rozumí jednání, které je *a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*

[23] V dané věci stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu své příslušnosti k LGBT+ komunitě a svých protirežimních postojů. Z této žádosti a z protokolu o pohovoru dále vyplynulo, že opustila zemi původu v srpnu 2019 za účelem studia v České republice, neboť chtěla získat evropské vzdělání. Po úspěšném dokončení bakalářského studia nebyl stěžovatelce prodloužen její pobytový titul a požádala o udělení mezinárodní ochrany. Za doby svého pobytu se od roku 2019 třikrát vrátila do země původu, přičemž dvakrát tak učinila právě v roce 2019 a naposledy v roce 2023 za účelem léčby svého onemocnění.

[24] Ve vztahu ke své příslušnosti k LGBT+ komunitě stěžovatelka v pohovoru uvedla, že svou homosexuální orientaci zjistila v pubertě. V zemi původu pak udržovala půlroční partnerský vztah se svojí spolužačkou a v Petrohradu se účastnila menších průvodů na podporu této komunity. Rodina o její sexuální orientaci neví, tato skutečnost je známa jen některým spolužákům ze střední školy a přátelům, které si našla na sociální síti Twitter. Na území České republiky svoji sexuální orientaci příliš neprojevovala, což zdůvodnila svou ruskou státní příslušností a tím, že příliš lidem nevěří, avšak v letech 2022 a 2023 se účastnila průvodů Prague Pride. V Evropě je v bezpečí, o čemž ví, avšak necítí se tak. Dále stěžovatelka v pohovoru uvedla, že chodí do klubů a barů, které podporují LGBT+ komunitu. V minulosti udržovala v České republice dva krátkodobé vztahy, avšak nechtěla potenciální partnerky zatahovat do svých potíží. V budoucnu by chtěla být otevřená ohledně své sexuální orientace, najít si partnerku a založit rodinu. Je aktivní na sociální síti Instagram, kde na svůj veřejný profil přidává příspěvky z pochodů Prague Pride a příspěvky týkající se LGBT+ komunity. V doplňujícím pohovoru stěžovatelka uvedla, že v zemi původu nemůže otevřeně o své orientaci mluvit ani svobodně sdílet fotografie ze svého

partnerského života, neboť by to bylo považováno za propagaci LGBT+ komunity, což je trestné.

[25] Ze zprávy o zemi původu Informace OAMP ze dne 7. 4. 2025 „*Sexuální menšiny – zákon proti LGBT komunitě, diskriminace a zločiny z nenávisti, postoj státních orgánů, postavení v armádě a neziskové organizace*“, která je obsažena ve správním spise, vyplývá, že v Ruské federaci byla přijata dvě právní opatření proti LGBT+ komunitě. Jedná se o zákon proti gay propagandě a rozhodnutí Nejvyššího soudu Ruské federace z listopadu 2023, ve kterém bylo mezinárodní LGBT+ hnutí označeno za extrémistické. Zákon proti gay propagandě byl přijat v roce 2013, kdy původně měl zamezit a postihovat šíření informací o netradičních sexuálních vztazích mezi mladistvými. V roce 2022 byl však zákaz šíření informací rozšířen na jakékoliv publikum bez věkového ohraničení i na problematiku změny pohlaví. Pojem „gay propaganda“ je velmi vágně definován v nařízení Roskomnadzoru č. 73053 z února 2023 jako „*zobrazování atraktivity homosexuálních vztahů, informací mající za cíl zobrazit pozitivní obraz queer sexuálních lidí, informace, která vytváří zkreslený obraz sociální rovnocennosti tradičních a netradičních sexuálních vztahů a informace, které vyvolávají zájem v queer sexuálních vztazích nebo pozitivně rámující či ospravedlňující změnu pohlaví*“. Na základě novely z roku 2022 byly zavedeny pokuty podle přestupkového zákona za šíření informací o „*netradičních sexuálních vztazích nebo preferencích*“ a o změně pohlaví. Za spáchání tohoto přestupku je možné fyzickým osobám uložit pokutu. Na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu Ruské federace je pak považován symbol LGBT+ hnutí, tj. duhová vlajka, za symbol extrémistický. Označení mezinárodního hnutí LGBT+ za extrémistické umožňuje ruským státním orgánům aplikovat tzv. extrémistické články trestního zákoníku i přestupkového zákona. Přestupkový zákon konkrétně postihuje veřejnou prezentaci/výrobu symbolů extrémistické organizace. Trestní zákoník pak postihuje veřejnou prezentaci symbolů extrémistické organizace a kriminalizuje jednání vztahující se k činnosti organizace označené jako extrémistické. Přestupkový zákon za takové jednání stanoví trest v podobě pokuty nebo správního zadržení až na 15 dnů. Trestní zákoník za zmíněná jednání stanoví trest v podobě pokuty, nucených prací, nápravných prací či trest odnětí svobody. Ruské úřady při aplikaci zákonů namířených proti LGBT+ komunitě postihovaly v roce 2024 zejména obsah na internetu, dále jednání na základě zjištění učiněných během zásahů na akcích spojených s uvedenou komunitou a v některých případech i na základě udání. Ač se prozatím nejedná o všeobecný přístup napříč všemi policejními složkami, policisté zabývající se gay propagandou obvykle na internetu vyhledávají obrázky s inkriminovanou symbolikou a zahajují na základě nich řízení. K vyhledávání využívají počítačové programy, které umožňují snadněji vykazovat a plnit statistické ukazatele zahájených řízení stanovených centrálním plánem, přičemž právě postihování LGBT+ propagace představuje snadný cíl pro plnění policejních statistik. Podle zprávy o zemi původu je však nutné rozlišovat mezi běžnými osobami a viditelnými jedinci, tj. aktivisty. Spíše druhá skupina je pravděpodobnějším terčem bezpečnostních složek.

[26] Na základě takto provedeného dokazování žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, podle něhož na základě obsahu zpráv o zemi původu nelze konstatovat, že LGBT+ komunita čelí plošné represi, která by naplňovala definici pronásledování. Porušení dotčených zákonů proti LGBT+ propagandě jsou většinově hodnocena jako přestupky, přičemž nejčastěji je za jejich spáchání ukládána pokuta. Samotná homosexualita není v Ruské federaci trestná, na rozdíl od její propagace. Za samotnou příslušnost k LGBT+ komunitě tak stěžovatelce v zemi původu nehrozí nebezpečí, či dokonce pronásledování.

Ostatně ani sama stěžovatelka neuvedla žádné problémy v případě jejího života či během jejích návštěv v zemi původu. K projevu stěžovatelčiny sexuální orientace žalovaný uvedl, že o ní neřekla své rodině, v zemi původu měla toliko jeden vztah se spolužačkou a během pobytu v České republice měla jen dva měsíce dlouhé vztahy. Stěžovatelka nepoužívá seznamovací aplikace a v zemi původu nenavštěvovala žádné LGBT+ podniky, což odůvodnila svým tehdy nízkým věkem. Veřejný projev stěžovatelčiny sexuality tak lze opřít toliko o její účast na pochodech Prague Pride. K nim žalovaný uvedl, že se jich účastní tisíce osob bez ohledu na jejich sexuální orientaci, a proto z uvedené skutečnosti není možné dovodit sexuální orientaci stěžovatelky ani její zásadní podporu LGBT+ hnutí, která by mohla vyvolat zájem ruských bezpečnostních služeb. K veřejnému projevu sexuální orientace stěžovatelky na sociálních sítích žalovaný uvedl, že stěžovatelka na nich nevystupuje pod vlastním jménem a na profilové fotografii je kvůli klobouku a roušce k nepoznání. Ačkoliv neshlédl všechny fotky stěžovatelky na jejím profilu, většinu jeho obsahu tvořily fotografie z cestování po Evropské unii, z kulturních akcí a posezení s přáteli mužského i ženského pohlaví. Žalovaný tak neshledal, že by stěžovatelka přidávala zásadní příspěvky s LGBT+ tématikou, a proto nelze očekávat, že by se o ni začaly zajímat ruské bezpečnostní služby. Stěžovatelka se rovněž žádným veřejným způsobem nezapojila do propagace LGBT+ hnutí. Z těchto důvodů ji nelze označit za osobu, která by ve veřejném a mediálním prostoru aktivně tuto tématiku propagovala, a proto je vyloučené, aby na ni byly aplikovány tzv. extrémistické články trestního či přestupkového zákona. Nakonec žalovaný uvedl, že nemá v úmyslu nutit stěžovatelku, aby potlačila svoje touhy či osobní preference a v zemi původu nijak nepraktikovala a neprojevovala svoji sexuální orientaci. Nicméně uvedl, že stěžovatelka svoji sexualitu neprojevovala na základě vlastního rozhodnutí během svého předchozího pobytu v zemi původu a následně také během pobytu na území České republiky, kde by jí v tom nikdo nebránil. Její tvrzení, že by chtěla v budoucnu žít otevřeně s partnerkou a případně i vytvořit rodinu, vyhodnotil žalovaný jako hypotetickou a zjevně účelovou spekulaci.

[27] Tyto závěry žalovaného městský soud potvrdil a ztotožnil se s nimi. Sám k věci uvedl, že stěžovatelka označila své obavy značně obecně, když odkázala na to, že by v zemi původu nemohla žít normální život a udržovat partnerský vztah a rodinu. Není jasné, proč se v České republice stěžovatelka rozhodla nenavazovat partnerské vztahy, neboť zde by jí v tom nikdo nebránil. Městský soud tak dospěl k závěru, že stěžovatelku nelze považovat za osobu, která by ve veřejném prostoru výrazným způsobem propagovala LGBT+ hnutí nebo nějak veřejným způsobem dávala najevo svoji sexuální orientaci. Na sociálních sítích vystupuje pod přezdívkou a na profilové fotce je zahalena k nerozpoznání. Nelze také důvodně očekávat, že by snad stěžovatelka intenzitu svých aktivit v budoucnu zvýšila, a vzbudila tak přehnanou pozornost ruských státních orgánů či jiných osob. Navíc v její domovské zemi nebyly postihy za propagaci LGBT+ tématiky uplatňovány v masivním měřítku, a to vzhledem k počtu případů, velikosti a populaci Ruské federace.

[28] Nejvyšší správní soud však uvedené argumentaci žalovaného a městského soudu nepřisvědčil. Sexuální orientace žadatele o azyl totiž může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS). Ke stejnému závěru dospěla i judikatura Soudního dvora Evropské unie, podle které sexuální orientace představuje charakteristiku, která může zakládat příslušnost žadatele k určité sociální

skupině ve smyslu čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice, pokud skupina osob, jejíž příslušníci sdílejí stejnou sexuální orientaci, je vnímána okolní společností jako odlišná (srov. rozsudek SDEU ze dne 25. 1. 2018, *F. proti Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, C-473/16). Z judikatury Soudního dvora také plyne, že při posuzování žádosti o přiznání postavení uprchlíka nemohou příslušné orgány rozumně očekávat, že žadatel o azyl bude v zemi původu svou homosexualitu skrývat nebo si bude počínat se zdrženlivostí při projevování sexuální orientace, aby se vyhnul riziku pronásledování (srov. rozsudek SDEU ze dne 7. 11. 2013, *X, Y a Z proti Minister voor Immigratie en Asie*, C-199/12 až C-201/12). Sexuální orientaci lze považovat za základní aspekt identity člověka, přičemž od něj nelze očekávat, že ji bude skrývat, aby se vyhnul pronásledování (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 11. 2020, ve věci *B. a C. proti Švýcarsku*).

[29] Lze souhlasit s žalovaným i městským soudem v tom, že homosexualita není v Ruské federaci *de iure* kriminalizována. Nejvyšší správní soud má však pochybnosti ohledně její kriminalizace *de facto*. Jak vyplynulo ze zpráv o zemi původu, je pojem „gay propagace“, jak jej definuje nařízení Roskomnadzoru, velmi široká. Ze zpráv o zemi původu dále vyplynulo, že ruské státní úřady postihly podle přestupkového zákona např. sdílení fotky líbajících se dívek, fotku kocoura s duhovou vlajkou, či dokonce veřejné přiznání sexuální orientace, nošení „nemužského“ oblečení či like na sociální síti VKontakte. Kromě toho ruské státní úřady provádí zátahy v klubech a akcích spojených s LGBT+ komunitou, během nichž užívají nepřiměřené síly, a následně krátkodobě zadržují hosty klubu a udělují správní pokuty. Žalovaný ve svém rozhodnutí vytváří určitou dichotomii osob s odlišnou sexuální orientací žijících v Ruské federaci, a to mezi aktivisty a těmi, kteří svou sexuální orientaci veřejně neprojevují. Z jeho rozhodnutí tak vyznívá, že pouze aktivisté jsou za projev své sexuální orientace postihováni. To však je v přímém rozporu s obsahem správního spisu, resp. se zprávami o zemi původu, podle kterých je postihováno jednání, které jednoduše nelze spojovat výlučně s aktivisty. Postihy, ať již správněprávního či trestněprávního charakteru, tedy nehrozí výlučně aktivistům propagujícím LGBT+ hnutí, ale také řadovým občanům, kteří svojí odlišnou sexuální orientací chtějí projevovat zcela běžným způsobem.

[30] Nejvyšší správní soud také nesouhlasí se závěrem žalovaného, že stěžovatelka není osobou propagující LGBT+ hnutí, a proto o ni státní složky nebudou projevovat zvýšený zájem. Ze správního spisu vyšlo najevo, že se stěžovatelka účastní pravidelně pochodů Prague Pride, přičemž na některých z nich působila jako jeho organizátorka. Svou účast stěžovatelka prokázala fotografiemi, které sdílí na sociální síti Instagram na svém veřejném profilu, a také na základě své výpovědi, kterou žalovaný ani městský soud v tomto ohledu nezpochybnili. Kromě účasti a podílu na organizaci zmíněných pochodů stěžovatelka nosí symboliku LGBT+ hnutí. K argumentaci žalovaného, že pochodů Prague Pride se účastní také lidé, kteří nejsou součástí LGBT+ komunity, lze odkázat na závěry rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 343/2017-31, v němž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině, založené na společné charakteristice sexuální orientace, může mít i žadatel o mezinárodní ochranu, který není homosexuálem, pokud mu původci pronásledování příslušnost k této sociální skupině připisují. Navíc ostatně jak tvrdí žalovaný i městský soud, tak homosexualita není v Ruské federaci kriminalizována, ale „pouze“ její propagace. Potenciální původce pronásledování tak nutně nemusí zajímat, zda je stěžovatelka homosexuálkou či nikoli, neboť bude postačovat, že se podílí na její podpoře v rámci propagace LGBT+ hnutí.

[31] K aktivitě stěžovatelky na sociální síti Instagram žalovaný i městský soud dospěli k závěru, že ji nelze na základě profilové fotky identifikovat, neboť je na ní zahalená rouškou a na hlavě má klobouk. Stěžovatelka také vystupuje na sociálních sítích pod přezdívkou. Nejvyšší správní soud považuje tento závěr za poněkud zjednodušující, neboť stěžovatelčin profil je veřejný, a tím pádem přístupný komukoliv, a to včetně jeho obsahu. Stěžovatelka je zahalená pouze na profilové fotce, přičemž na ostatních fotkách, které lze na jejím veřejném profilu nalézt, je identifikovatelná. Shodně nemůže obstát argumentace, podle níž stěžovatelka na sociálních sítích vystupuje pod přezdívkou. Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci shledal, že je naivní domnívat se, že by si bezpečnostní složky Ruské federace nebyly schopny zjistit totožnost majitelky účtu na sociálních sítích bez identifikačních údajů jako je jméno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48). Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatelka dává svoji podporu LGBT+ hnutí najevo veřejným způsobem. Závěr žalovaného, že stěžovatelka takto nečiní, je proto v rozporu s obsahem správního spisu.

[32] Dále neobstojí ani úvahy žalovaného i městského soudu, že postihy za porušení zákonů proti LGBT+ komunitě měly převážně administrativní povahu v podobě pokut a správních zadržení. Jak již bylo zmíněno výše, je nutné zákonnou definici pojmu pronásledování vykládat v souladu s kvalifikační směrnicí, která v čl. 9 odst. 2 písm. b) považuje za možné pronásledování i *právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48, příp. i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2026, č. j. 53 Az 10/2019-63). Zcela jistě nelze pochybovat o tom, že správní trestání za projev sexuální orientace lze kvalifikovat jako správní opatření, které je samo o sobě diskriminační. Navíc za takový projev hrozí postih i podle trestního zákoníku, jak vyplývá ze shora zmíněné zprávy Informace OAMP ze dne 7. 4. 2025, což by již nepochybně dosahovalo intenzity pronásledování ve smyslu čl. 9 kvalifikační směrnice.

[33] V nyní posuzované věci není ani rozhodné, že stěžovatelka dosud neměla v zemi původu žádné obtíže kvůli své sexuální orientaci. Pronásledování v minulosti je sice podle čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu, nicméně skutečnost, že žadatel dosud nebyl v zemi původu pronásledován, jeho budoucí pronásledování v případě návratu do země původu rozhodně nevylučuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48). Skutečnost, že stěžovatelka v zemi původu neměla kvůli své sexuální orientaci problémy s ruskými státními orgány, lze odůvodnit tím, že si svoji odlišnou sexuální orientaci uvědomila až v 15 nebo 16 letech, kdy byla zamilovaná do spolužačky. Vztah s ní udržovala rok a půl, přičemž lze rozumně předpokládat, že s ohledem na negativní náhled ruské společnosti na homosexualitu vztah se spolužačkou tajila. To ostatně nepřímo vyplývá i z toho, že o její sexuální orientaci nevěděla ani rodina, nýbrž pouze několik přátel. Stěžovatelka také uvedla, že z důvodu nízkého věku nemohla v zemi původu navštěvovat kluby určené pro LGBT+ komunitu. Z Ruské federace vycestovala přibližně ve věku 18 let, a proto nemusí být nutně překvapivé, že v této době svoji sexuální orientaci neprojevovala. Od roku 2019 do roku 2023 navštívila zemi původu toliko třikrát, a to vždy krátkodobě. Skutečnost, že neměla během těchto krátkodobých návštěv anebo při vyřizování nového pasu u ruských úřadů potíže, nevylučuje odůvodněnost jejího strachu z pronásledování v případě trvalého návratu do země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48). Počátek aktivity stěžovatelky na podporu LGBT+

hnutí přitom lze s odkazem na data pořízení fotek, které jsou obsahem správního spisu, a na základě její věrohodné výpovědi shledat až po přicestování do České republiky, neboť právě zde se stěžovatelka účastnila pochodů Prague Pride a sdílela fotky z jejich průběhu.

[34] Co se týče azylového důvodu spočívajícího v protirežimních postojích stěžovatelka v řízení o udělení mezinárodní ochrany během prvního pohovoru uvedla, že se v zemi původu účastnila tří shromáždění na podporu ruského opozičního aktivisty Alexeje Navalného, a to v letech 2016, 2017 a 2018 v Petrohradu. Shromáždění se účastnilo tisíce lidí, přičemž někteří byli zadrženi policií. V průběhu těchto shromáždění stěžovatelka držela plakáty s protivládními hesly, avšak zadržena nebyla. Během pobytu v České republice se účastnila shromáždění před ruskou ambasádou, při němž pokládala květiny na počest úmrtí Alexeje Navalného. V rámci druhého pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelka uvedla, že své protirežimní postoje vyjadřovala i v rámci pochodů Prague Pride, během nichž pochodovala s transparenty s hesly „*Společně proti nenávisti*“ a „*Putin is a killer*“. Dále uvedla, že se společně s kamarádkou účastnila shromáždění na Staroměstském náměstí na podporu Ukrajiny. Součástí správního spisu jsou také stěžovatelkou doložené fotografie, které se nacházejí na jejím veřejném profilu na sociální síti Instagram. Na nich je zobrazena ona se zmíněnými transparenty při pochodu Prague Pride, památník Alexeje Navalného společně se zapálenými svíčkami a příspěvek o smrti Alexeje Navalného.

[35] Ze zprávy o zemi původu Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025 „*Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí – Kontrola sociálních sítích, prověrky na hranicích, situace mobilizovaných*“, která je obsažena ve správním spise, vyplývá, že ze strany ruských státních orgánů probíhají na hranicích kontroly, které nejsou zaměřovány na specifické sociální skupiny (např. LGBT+ komunitu). Zvýšeným kontrolám však podléhají rizikové skupiny osob jako aktivisté, novináři a právníci, kteří jsou pravidelně zadržováni kvůli delším a detailnějším pohovorům. Pohraniční kontroly probíhají mimo jiné pomocí dotazníku, v němž se ruské úřady ptají na otázky o politické situaci v Ruské federaci, válce na Ukrajině, podpoře/odmítání speciální vojenské operace apod. Kontroly telefonů a sociálních sítí probíhají nahodile a zřídka, přičemž se provádějí u zmíněných rizikových skupin. Ohledně postihování za protirežimní projevy ze zmíněné zprávy o zemi původu vyplývá, že od začátku ruské invaze na Ukrajině bylo evidováno přes tisíc stíhání za protiválečné postoje. V roce 2024 byly stíhány primárně projevy na internetu. Protirežimní postoje zastává velké množství osob a není možné všechny kriminalizovat, přičemž záleží zejména na úrovni viditelnosti veřejného projevu. Většina stíhaných, resp. odsouzených navrátilců byly viditelné, známé osoby (tzv. high-profile), avšak stíhání se nevyhnuli ani běžní lidé. Osoby, které byly v zahraničí aktivní, mohou čelit zvýšenému riziku, avšak ruské státní orgány nemají kapacitu, aby sledovaly zahraniční činnost všech svých občanů.

[36] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka nikdy nebyla terčem ruských státních orgánů z důvodu jejích protirežimních postojů, neboť žádné takové zásadní aktivity během pobytu v zemi původu nevyvíjela. Účast na protestech na podporu Alexeje Navalného v letech 2016 až 2018 nijak nedoložila a ani ji veřejně neprezentovala. K aktivitě stěžovatelky během pobytu na území České republiky žalovaný uvedl, že doložila toliko fotky pietního místa Alexeje Navalného u ruské ambasády a oznámení o smrti Alexeje Navalného na sociální síti Instagram, které sdílela na svém veřejném profilu. Zbylé protirežimní aktivity stěžovatelka nijak nedoložila. Žalovaný proto s odkazem na zprávy o zemi původu konstatoval, že stěžovatelka nevykonávala na území Ruské federace ani České

republiky zásadní aktivity proti ruskému režimu, kvůli kterým by se měla obávat návratu do země původu.

[37] Městský soud se v napadeném rozsudku ztotožnil s těmito závěry žalovaného a sám k věci uvedl, že v řízení o mezinárodní ochraně tíží žadatele břemeno tvrzení, které je doplněno břemenem důkazním. Stěžovatelka však své protirežimní postoje a podporu Ukrajiny neprokázala, ač tak relativně snadno mohla učinit například pomocí snímků obrazovky, kterými by zachytila protirežimní příspěvky na svém profilu. S ohledem na zprávy o zemi původu není pronásledování stěžovatelky z tohoto azylového důvodu nemyslitelné, avšak nejeví se jako pravděpodobné.

[38] K těmto závěrům žalovaného a městského soudu je nutné nejprve zmínit, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele o mezinárodní ochranu břemeno tvrzení. Břemeno důkazní je však v souladu s čl. 4 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán (tj. žalovaného). Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, nicméně pouze v rozsahu předložení důkazů, které s ohledem na svou situaci předložit může (srov. čl. 4 odst. 2 a 5 kvalifikační směrnice). Současně je správní orgán povinen zajistit si sám k posouzení dané žádosti potřebné důkazy, které lze na základě výpovědi stěžovatelky obstarat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS), a to jsou zejména relevantní, resp. adresné a zároveň důvěryhodné, objektivní a aktuální informace o zemi původu. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka v řízení o mezinárodní ochraně (během doplňujícího pohovoru) tvrdila, že se účastnila aktivit na podporu Ukrajiny a že na sociálních sítích sdílela příspěvky o útocích Ruské federace na Ukrajinu. Stěžovatelka zároveň přislíbila, že své důkazy o těchto aktivitách doloží, avšak neučinila tak, a proto v tomto směru neunesla důkazní břemeno.

[39] Nicméně stěžovatelka v řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdila, že se v zemi původu v letech 2016 až 2018 účastnila protirežimních shromáždění na podporu opozičního aktivisty Alexeje Navalného. Nelze jí přitom vytýkat, že účast na těchto shromážděních neprokázala. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48, k prokazování účasti na demonstracích v zemi původu uvedl, že „*není však jasné, jak by ji* [účast na demonstraci (pozn. NSS)] *měla prokázat, tedy zda se žalovaný např. domnívá, že stěžovatelka měla již během této své účasti na demonstracích, kdy ještě ani nebylo zřejmé, že odejde ze země původu, natož že by již uvažovala o podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, tuto svou účast nějak dokumentovat, např. nahrávkou na mobilní telefon. Je zřejmé, že takový požadavek by byl zjevně nepřiměřený a že stěžovatelce nezbývalo než prokázat i tuto část svého azylového příběhu ve smyslu čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice (a tam uvedených kritérií hodnověrnosti) vlastní hodnověrnou výpovědí*“. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že výpověď stěžovatelky je v tomto ohledu věrohodná a vnitřně konzistentní. Měl-li žalovaný pochybnosti o účasti stěžovatelky na těchto shromážděních, bylo na něm, aby v rámci pohovoru se stěžovatelkou její účast prověřil otázkami směřujícími k detailům průběhu těchto shromáždění, což neučinil a ani v daném ohledu výpověď stěžovatelky nijak relevantně nezpochybnil.

[40] Dále stěžovatelka tvrdila, že se během pobytu v České republice účastnila menšího mítinku před ruskou ambasádou v souvislosti s úmrtím Alexeje Navalného. Tuto skutečnost přitom doložila fotkou, kterou sdílela na svém profilu na sociální síti Instagram a je součástí

správního spisu. Zprávu o úmrtí Alexeje Navalného také sdílela na sociálních sítích, což doložila snímkem obrazovky ze svého veřejného profilu na sociální síti Instagram. Dále se účastnila již zmíněných pochodů Prague Pride na podporu LGBT+ komunity, během nichž držela transparent s nápisem „*Putin is a killer*“. Tuto skutečnost prokázala fotkou, kterou veřejně sdílela stejným způsobem a je rovněž obsahem správního spisu.

[41] Z uvedených důvodů nemůže obstát závěr žalovaného i městského soudu, že stěžovatelka neprokázala své kritické postoje vůči vládnoucímu režimu v Ruské federaci a jejich vyjadřování na veřejnosti. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že zastáváním určitých politických názorů je možné rozumět zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jedná [srov. čl. 10 písm. e) kvalifikační směrnice]. Přestože samotné zastávání odlišných politických názorů k udělení mezinárodní ochrany nestačí, neboť musí individuální riziko žadatele dosáhnout při prospektivním posouzení důkazního standardu v podobě přiměřené pravděpodobnosti, nelze zároveň odhlédnout od zmíněných zpráv o zemi původu, podle nichž je vyjadřování odlišných politických, primárně protiválečných postojů postihnutelné normami trestního práva, přičemž trestní stíhání se netýkají výlučně aktivistů, resp. viditelných osob, ale i běžných lidí. Přestože má Nejvyšší správní soud za to, že příslušnost stěžovatelky k LGBT+ komunitě a její podpora tohoto hnutí je závažnějším potenciálním důvodem jejího pronásledování v zemi původu, nelze její protirežimní aktivity zcela pominout a považovat je za azylově bezvýznamné.

[42] Nejvyšší správní soud v již několikrát zmiňovaném rozsudku ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48, shledal jako azylově relevantní protirežimní aktivitu tehdejší stěžovatelky, která na svém veřejném profilu sdílela příspěvky nezávislých ruských novinářů, opozičních exilových politiků a dalších osobností, jež kritizují Putinův režim i válku na Ukrajině, což doprovázela i vlastními komentáři mnohdy explicitního charakteru. Pátý senát k tomu konstatoval, že „*není zřejmé, co jiného než tato a obdobná veřejná vyjádření stěžovatelky by mělo vyvolat drakonické sankce, o nichž se zmiňují citované zprávy samotného žalovaného a které také byly v posledních letech široce medializovány společně s případy konkrétních lidí, kteří byli putinovským režimem, zejména za projevy nesouhlasu s ruskou agresí (byť i v méně „syrové“ podobě), takto postiženi*“. Přestože Nejvyšší správní soud považuje v nyní posuzované věci protirežimní aktivity nynější stěžovatelky za o něco méně intenzivní než aktivity stěžovatelky ve věci pátého senátu, lze je nepochybně i tak považovat za azylově relevantní.

[43] Navíc podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nutné jednotlivé aspekty azylového příběhu žadatele posuzovat jednak jednotlivě a jednak ve vzájemných souvislostech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 4 Azs 303/2020-50). Takové posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ostatně odpovídá i standardu, který stanoví čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice. Jestliže tedy stěžovatelka náleží k určité sociální skupině, která je jednak definována její sexuální orientací a jednak jejími protirežimními postoji, přičemž oba tyto definiční znaky, respektive jejich projevy jsou v zemi původu terčem systematické perzekuce, nelze zároveň vyloučit, že právě kombinace těchto dvou azylově relevantních důvodů způsobí, že se represivní ruské státní složky na stěžovatelku zaměří a že se budou tyto důvody ve svém účinku vzájemně posilovat. Ostatně pokud by se represivní ruské státní složky zaměřily na stěžovatelku a její veřejné internetové

projevy, zcela nepochybně by při zjištění její podpory LGBT+ komunity zjistily také některé její protirežimní postoje, které projevila při pochodu Prague Pride. Z citované zprávy o zemi původu navíc vyplývá, že stíhání za projevy učiněné na internetu činí významnou výseč všech stíhání za projev protirežimních nástrojů, a dále také, že za tyto projevy jsou stíháni běžní občané.

[44] S ohledem na kumulativní působení azylově relevantních důvodů spočívajících v příslušnosti stěžovatelky k LGBT+ komunitě a její veřejné podpoře tohoto hnutí a v menší míře i v zastávání a veřejných projevech protirežimních postojů ve vztahu k zemi původu lze na základě obsahu správního spisu uzavřít, že na základě skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, stěžovatelka splnila podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný i krajský soud tedy posoudili tuto otázku nesprávně a jejich rozhodnutí jsou nezákonná. Za této situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval kasační námitkou, ve které stěžovatelka brojila proti neudělení doplňkové ochrany.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nejenom přijatelná, nýbrž i důvodná, a proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že městský soud by v novém žalobním řízení musel z uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 věty první, § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 věty druhé s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[46] V dalším řízení tedy žalovaný bude vycházet z toho, že za současných skutkových okolností a judikatury Nejvyššího správního soudu je stěžovatelce zapotřebí udělil azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud zásadním způsobem nezpochybní hodnověrnost výpovědi stěžovatelky ohledně jejího azylového příběhu nebo na podkladě relevantních a aktuálních informací o zemi původu řádně nedoloží jiné nové okolnosti, které by zásadně měnily výše uvedené skutkové závěry Nejvyššího správního soudu.

[47] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že současně se zrušením napadeného rozsudku zruší podle odstavce druhého téhož ustanovení také rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. O nich rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 110 odst. 3 větou druhou a § 120 s. ř. s. tak, že procesně úspěšná stěžovatelka má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež před oběma správními soudy důvodně vynaložila.

[48] V žalobním řízení stěžovatelce nevznikly žádné náklady, neboť nebyla právně zastoupena advokátem, nýbrž Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s., jemuž v soudním řízení správním nenáleží odměna za poskytnuté právní služby (srov. § 35 odst. 5 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti činí stěžovatelčiny důvodně vynaložené náklady odměna a

náhrada hotových výdajů její zástupkyně z řad advokátů. Odměna za zastupování přitom byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby po 4.620 Kč poskytnuté stěžovatelce (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti), tedy celkem ve výši 9.240 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů právní služby, což je celkem 900 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti tak činí 10.140 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupkyně stěžovatelky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu